

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **M. N.**, bytem X
zastoupený JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou, sídlem Modřínová
2436/2, 326 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 18, 301 00 Plzeň

za účasti OZNŘ **CETIN, a.s.**, sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. PK-ŽP/7689/19

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobce žalobami brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. PK-ŽP/7689/19 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru životního prostředí (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) č. j. OŽP-BAR/6283/2019 ze dne 9. 4. 2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových z čistírny odpadních vod z výroby objektu Řeznictví Macáš a schválen stavební záměr „*Nové odpadní potrubí z ČOV Řeznictví Macáš – změna dokončené stavby*“.

II.

Žaloba

2. Žalobce úvodem žaloby shrnul historii stavby ČOV a uvedl, že se stal vlastníkem části pozemku č. parc. X, k. ú. X, nabyt ho od a.s. České dráhy, která následně potvrdila, že neudělila souhlas ke zřízení stavby kanalizace či čistírny odpadních vod na svém pozemku, ani nezřídila věcné břemeno k tomu sloužící. Dnes se jedná o pozemek č. parc. X. Skutečnost je taková, že nejenže na tento pozemek žalobce je sveden vývod z čistírny odpadních vod a je přes něj veden do bezejmenného přítoku X, ale na pozemek přímo zasahuje část stavby čistírny odpadních vod, jak je patrné z veřejně dostupné katastrální mapy. Ohledně vývodu z čistírny odpadních vod se žalobce již domohl toho, že otevřený příkop na jeho pozemku již nemůže být považován za vodní tok, a to rozhodnutím KÚ Plzeňského kraje - odboru životního prostředí ze 4. 5. 2017. Ohledně výstavby části stavby vodního díla (ČOV) se žalobce ničeho nedomohl a stanovisko správních orgánů v této věci je obsaženo zejm. v rozhodnutí Městského úřadu v Nýřanech ze dne 9. 4. 2019, které žalovaný v odvolacím řízení potvrdil. Převzal tím i argumentaci prvostupňového orgánu, který tvrdí, že tehdejší vlastník - České dráhy - nepodal podnět k přezkumu povolení k užívání stavby, a toto rozhodnutí již nelze přezkoumat. Žalovaný navíc v rozhodnutí na str. 7 doplňuje, že podle stavebního zákona v té době platného mohlo být s řízením o kolaudaci stavby spojeno i řízení o změně stavby, prvoinstanční orgán akceptoval změnu stavby a tehdejší vlastník pozemku byl účastníkem kolaudace. S touto argumentací nelze v žádném případě souhlasit. Tehdejší vlastník pozemku nebyl účastníkem řízení, jak vyplývá přímo z rozhodnutí č. j. OZP-BAR/31148/2008 z 16. 12. 2008 - není zde jako účastník uveden. Rozhodnutí z 16. 12. 2008 neobsahuje žádný výrok, kterým by výslovně povoloval změnu nejen stavby vodního díla, ale především umístění na pozemek č. parc. X. Z textu se parcela č. X uvádí jako místo odvodu přečištěné vody otevřeným příkopem do bezejmenného toku. Naopak v textu odůvodnění rozhodnutí se jako zjištění na místě uvádí, že stavba byla provedena dle projektové dokumentace ověřené ve vodoprávním řízení. Z textu rozhodnutí z 16.12.2008 nelze dovodit, že stavba ČOV zasahuje do pozemku č. parc. X (dnesX). Skutečnost, že stavbu lze užívat není zárukou toho, že stavba byla umístěna a povolena v tom rozsahu, jak v současné době existuje. Žalobce na tyto skutečnosti již několik let upozorňuje a tvrdí, že stavba ČOV v tom stavu, jak dnes existuje, tj. i se zásahem do pozemku č. X NEBYLA NIKDY POVOLENA, ani UMÍSTĚNA. Jedná se tedy v této části trvale o stavbu provedenou v rozporu s umístěním a povolením stavby, resp. vodního díla. V tomto směru žalobce žádal, aby došlo k projednání této stavby provedené v rozporu s vydaným povolením stavby, a teprve poté došlo ke změně této stavby, jak investor požaduje. Nesouhlasí s tím, aby se jakkoliv jednalo ve správním řízení o stavbě, která současně zasahuje do pozemku v jeho výučním vlastnictví, aniž by to vlastník a stavební úřad výslovně povolily. I kdyby příslušný úřad projednával v r. 2008 změnu stavby a umístění stavby, resp. její přesah na sousední pozemek, musel by vést současně řízení o dodatečném povolení změny stavby před

dokončením, a to za účasti tehdejšího majitele pozemku, nehledě na to, že i v r. 2008 bylo nutno doložit právo k pozemku, které investora opravňuje na pozemku provést stavbu či její část. Toto oprávnění investor nemohl doložit, a proto nebylo možno jakoukoli změnu spočívající v umístění stavby na sousedním pozemku ani povolit. Jelikož rozhodnutí Městského úřadu Nýřany čj. OZP-BAR/31148/2008 ze dne 16. 12. 2008, ač výslovně nepovoluje změnu umístění ani stavby, je považováno za správní akt, dle kterého se nahlíží ze strany správních úřadů na dnes existující vodní dílo (ČOV) jako na povolené, navrhuje žalobce, aby toto rozhodnutí bylo jako závazný podklad dnes přezkoumávaného rozhodnutí rovněž přezkoumáno soudem, resp. přezkoumána jeho zákonnost. Žalobce tvrdí, že toto rozhodnutí z 16. 12. 2008 podmiňuje vydání správního aktu - rozhodnutí, proti němuž byla podána tato žaloba, a to z důvodu, že pokud by nebylo vydáno rozhodnutí z 16. 12. 2008 o povolení k užívání, nebylo by možno projednávat změnu stavby. To vše za předpokladu, že rozhodnutí z 16. 12. 2008 je možno skutečně chápat jako akt, kterým byla povolena změna stavby. Nezákonnost tohoto aktu spočívá v již uvedených nedostatcích, tj. chybějící doklad o právu investora provést stavbu na cizím pozemku, neexistující výslovný akt povolení změny stavby a umístění směrem do cizího pozemku a neúčast osoby vlastníka v tomto řízení. Z uvedeného vyplývá, že se nejedná pouze o občanskoprávní spor mezi vlastníky, ale že správní úřad v tomto směru překročil meze svých pravomocí. Rovněž dnešní odkaz na tehdy zřejmě předložený zakres změny projektu z r. 2005 nemůže obstát, jelikož text rozhodnutí z 16. 12. 2008 je naprosto jednoznačný - stavba byla provedena dle ověřené dokumentace. Žalobce se domnívá, že dnes projednávanou změnu stavby ČOV, která nebyla povolena tak, jak je skutečně provedena, je třeba odsunout do doby, než bude vyřešena původní stavba ČOV. Žalobce je toho názoru, že nelze uskutečnit změnu stavby, když původní stavba není zcela legální. Žalobce se domníval, že správní orgány vědomy si svého pochybení v r. 2008 se budou snažit vyřešit v rámci tohoto řízení i tyto otázky, odpovědi však bylo jen to, že jejich pochybení již nelze zhojit. Rovněž tak poukazovaly na nabytí práv v dobré víře. Práva zde nabyt pouze investor, ale nikoliv v dobré víře, protože to byl on, kdo zabral cizí pozemek pro svou stavbu, aniž by měl snahu věc s majitelem pozemky být jen projednat, natož se s ním vyrovnat či narovnat vztahy mezi nimi. Vzhledem k tomu, že původní existující stavba se nachází na pozemku žalobce (zčásti), domnívá se, že jeho účastenství v řízení mělo být odvozeno od tohoto jeho postavení osoby, která je vlastníkem pozemku, na němž se nachází stavba, dotčená povolovanou změnou dle § 94k písm. d) stavebního zákona a žádost měla být doložena jeho souhlasem se změnou stavby, která se nachází na jeho pozemku.

3. Žalobce dále poukazuje na nedostatky v řízení, na které také upozorňoval, a to zejm. týkající se umístění stavby. Prvoinstanční orgán v podkladech pro rozhodnutí neuváděl vůbec stanovisko orgánu územního plánování. Žalovaný sice v odůvodnění již toto stanovisko uvádí, ovšem jeho rozhodnutí nepředcházelo akt vůči účastníkům, kterým by jim oznámil, že rozšířil podklady pro rozhodnutí o toto stanovisko. Tento nedostatek byl tedy zhojen jen napůl, totiž v tom, že bylo přihlédnuto k stanovisku orgánu územního plánování, ale rozšíření podkladů, které správní orgán jako podklad zahrnuje do výčtu listin, na jejichž obsahu zakládá své rozhodnutí, nebylo účastníkům sděleno. Navíc na str. 4 textu rozhodnutí žalovaného jsou uváděny skutečnosti, z nichž vyplývá, že posouzení, zda je stavba v souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, učinil krajský úřad sám, navíc nikoliv jako orgán územního plánování, ale jako orgán povolující vodní dílo, tedy bez příslušné kvalifikace k takovému posouzení. Žalobce se domnívá, že tímto postupem překročil také meze své pravomoci ve smyslu §§ 6 a 7

stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb.), jelikož výklad územní plánu obce a posuzování souladu s územním plánem obce přináležejí orgánům obce. Posouzení souladu s územně plánovacími prvky je základním úkonem v umísťování staveb, a proto není pouze drobnou vadou řízení, když rozhodující orgán opomine takové posouzení vůbec provést. Na tomto posouzení závisí nejen umístění stavby, ale také další povolení, jež jsou součástí napadeného rozhodnutí, a nedostatky v tomto posouzení nejsou formalismem. Na rozdíl od několika stran podmínek, které zahrnul prvoinstanční orgán a které jen opisují stanoviska jiných osob a pouze zpřehledňují rozhodnutí. Žalobce také žádal, aby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona bylo určeno, o jakou změnu stávající stavby se jedná, a to - vzhledem k charakteru stavby - pro účely té části společného řízení, která určuje umístění stavby, nikoliv pro povolení změny vodního díla dle zákona o vodách. Právě proto, že dochází ke změně v umístění stavby, dopadá na rozhodování také stavební zákon. Vůbec v určení obsahu a názvu stavby jsou zásadní rozpory - může se jednat o změnu, novu výstavbu, odstranění části stávající stavby.

4. Žalobce v odvolání vznesl i další připomínky, které byly žalovaným odmítnuty či bagatelizovány. Jako příklad se uvádí žádost o zajištění, že odstranění, resp. zaslepení stávajícího potrubí, které v současnosti ústí na pozemek žalobce, skutečně proběhne a rozhodující orgán bude garantovat (např. kontrolou v průběhu stavby) tento stav. V textu výroku rozhodnutí o povolení nového odpadního potrubí zcela chybí informace, že se jedná o změnu stavby, která nahrazuje stávající stav a tento stávající stav že bude odstraněn (zaslepen). Prvoinstanční orgán v odůvodnění tvrdí, že odstranění stávajícího odtokového potrubí není předmětem tohoto řízení. Že se jedná o změnu stávající stavby, vyplývá pouze z názvu projektové dokumentace, jak sděluje žalovaný v rozhodnutí k námitce žalobce, žalobce však tuto dokumentaci nemá, není přílohou rozhodnutí pro něj jako účastníka řízení. Již v r. 2008 investor prokázal, že projektová dokumentace a umístění stavby není pro něj nijak závazné, proto žalobce nevidí důvod, proč by měl při této stavbě realizovat stavbu dle projektu. Chybějící zaslepení či odstranění starého vedení/potrubí ve výroku rozhodnutí je dle žalobce chyba a nedostatek určení obsahu stavby. Navíc přes požadavek žalobce nebyla tato součást stavby do popisu stavby zahrnuta, ani správní úřad nezaručil kontrolu provedení.
5. Obdobně oba orgány reagovaly na požadavek zajištění přístupu k rodinnému domu žalobce po dobu výstavby. Pouze mu bylo žalovaným sděleno, že kvůli příchodu k jeho domovu přece nebude žádost o povolení zamítnuta. Možnost stanovit podmínku pro provádění stavby, spočívající v zajištění přístupu k rodinnému domu žalobce, ačkoliv - jak již uvedeno - rozhodnutí vykazuje velké množství formálních podmínek, zřejmě žádný z rozhodujících orgánů nevzal v úvahu. Ostatně tak jako u předešlého požadavku na jistotu v zaslepení či odstranění vývodu na pozemek žalobce.
6. Na základě těchto dvou námitek pak žalobce dokumentuje, že správní orgány obou stupňů z důvodů, které mu nejsou známy, rezignovaly na zásadu rovnosti účastníků. Ve srovnání s podmínkami, zajišťujícími podružné a formální záležitosti dalších účastníků řízení, odmítly zabývat se námitkami žalobce, které vyplývají z jeho základních potřeb a zájmů, tedy přístup do nemovitosti, v níž bydlí (má zde i hlášen trvalý pobyt), a záruku, že bude naplněn důvod změny stavby, tj. aby bylo zajištěna nemožnost použít stávající vývod odpadních vod na pozemek žalobce. Žalobce byl odmítnut se všemi svými požadavky, tedy i s těmito, které vůbec nebrojí proti povolení jako takovému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný s právními názory žalobce nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby.
8. Žalovaný uvedl, že v daném případě byla stavba ČOV pana T. M. včetně souvisejícího vypouštění odpadních vod vodoprávním úřadem povolena v r. 2003, její užívání a změna povolení k vypouštění odpadních pak byla povolena v roce 2008 rozhodnutím městského úřadu č. j. OŽP-BAR/31148/2008 ze dne 16. 12. 2008. Dle zákresu změny projektu z roku 2005 byla stavba zakreslena tak, jak je v dnešní podobě včetně odtokového potrubí na pozemku X. Stavba ČOV tedy není nepovolená, jak tvrdí žalobce, a nelze na ní tedy uplatnit řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení stavebního zákona může stavební úřad postupovat v případě zjištění staveb nepovolených, nelze se však na jeho podkladu domáhat odstranění staveb provedených bez oprávnění na pozemku jiného vlastníka - tzn. situace, kdy stavebník byl v době povolení stavby a její realizace v dobré víře, že staví na pozemku, jehož je vlastníkem, a teprve následně bylo zjištěno, že se částečně nachází na pozemku jiného vlastníka. K uspořádání poměrů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby není příslušný stavební úřad a takovou věc je nutno řešit občanskoprávní cestou v souladu s občanským zákoníkem (§ 1083 - § 1087 zákona č. 89/2012 Sb.). Žalovaný tak trvá na tom, že napadené řízení bylo provedeno řádně a v souladu se zákonem a výše namítaná skutečnost nemůže mít vliv na toto řízení.
9. Žalovaný dále uvedl, že vyjádření orgánu územního plánování, ve kterém je uvedena informace, že nebude vydávat stanovisko dle § 96b stavebního zákona je součástí koordinovaného závazného stanoviska městského úřadu ze dne 14. 12. 2019, č. j. OŽP-PRO/34243/2018, které je uvedeno v soupisu podkladů rozhodnutí uvedeném v odůvodnění rozhodnutí městského úřadu (první položka seznamu). Z tohoto je tak zřejmé, že se nejedná o nový podklad rozhodnutí a žalobce měl možnost se s ním seznámit, a to jak dne 21. 1. 2019, kdy byl nahlížet do spisu, tak i například na základě lhůty pro seznámení s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 správního řádu.
10. Žalovaný dodal, že svým postupem nemohl překročit svou kompetenci, neboť v situaci, kdy není vydáváno stanovisko orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona, přebírá tuto úlohu stavební úřad, který ve věci vydává rozhodnutí (viz § 90 stavebního zákona), a žalovaný z pozice nadřízeného správního orgánu je oprávněn, resp. povinen přezkoumávat obsah celého rozhodnutí městského úřadu a o skutečnostech v něm uvedených, provádět správní úvahu, z čehož plyne i jeho kompetence k posouzení souladu s územním plánem.
11. Žalovaný uvedl, že stanovení podmínek dotčených orgánů pro provádění stavby v rozhodnutí plyne především z § 149 odst. 1 správního řádu, kdy obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu je pro výrokovou část rozhodnutí závazný, povinnost uvést podmínky uvedené v závazné části závazného stanoviska plyne i z § 13a odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, která stanovuje povinné náležitosti společného povolení. Z tohoto tak plyne, že městský úřad je povinen uvést podmínky dotčených orgánů ve výroku rozhodnutí, a to v celém rozsahu. Městský úřad není oprávněn hodnotit obsah závazného stanoviska a do výroku svého rozhodnutí nemůže převzít jen vybrané podmínky. V případě sítí veřejné dopravní a technické infrastruktury dopadá na stavební úřad povinnost stanovit podmínky pro jejich ochranu, neboť se jedná o ochranu veřejného zájmu.

12. Další námitkou uvedenou v žalobě je, že žalovaný bagatelizoval žalobcovu připomínku, aby původní potrubí odvádějící předčištěné odpadní vody z ČOV bylo odpojeno a zaslepeno. Žalovaný se tímto tvrzením žalobce neztotožňuje. Žalovaný se touto námitkou žalobce zabýval a řádně se s ní vypořádal na straně 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále doplňuje, že zrušení a zaslepení stávajícího potrubí je řešeno v předložené projektové dokumentaci, kterou vypracovala Ing. L. K., autorizovaný inženýr pro vodohospodářské stavby, č. autorizace ČKAIT 0201252, 10/2018 (dále jen „projektová dokumentace“), na straně 6 (číslováno od titulní strany) v odstavci B. 2. 6 Základní technický popis stavby. Městský úřad ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl odkaz na tuto projektovou dokumentaci (viz podmínka 1. výroku II. prvoinstančního rozhodnutí), čímž je toto opatření popsáno v projektové dokumentaci pro stavebníka závazné a její plnění může být městským úřadem kontrolováno v rámci kontrolních prohlídek či prohlídky v rámci vydání kolaudačního souhlasu.
13. Na výše uvedenou námitku žalobce navazuje námitkou, že projektovou dokumentaci nemá k dispozici, neboť nebyla přílohou rozhodnutí městského úřadu. V této věci žalovaný sděluje, že s obsahem projektové dokumentace se mohl žalobce seznámit, tak jak mu toto právo přisvědčuje § 38 odst. 1 správního řádu, přičemž s tímto právem se pojí i právo pořídit kopie spisu, či jeho části. Žalobce tak měl možnost se s projektovou dokumentací seznámit, a to jak dne 21. 1. 2019, kdy byl nahlížet do spisu, tak i například na základě lhůty pro seznámení s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pro úplnost dodává, že projektová dokumentace není součástí společného povolení, a proto nebyla přílohou rozhodnutí městského úřadu. Dle názoru žalobce městský úřad i žalovaný nereagovali na jeho požadavek k zajištění přístupu k rodinnému domu po dobu stavby. Ve věci této námitky žalovaný odkazuje na vypořádání na straně 7 napadeného rozhodnutí. Opět lze odkázat na projektovou dokumentaci, která na straně 7 v odstavci B. 8 Zásady organizace výstavby, uvádí, že výstavba neovlivní okolní stavby a provádění stavby si nevyžádá dočasné a trvalé zábory pro staveniště. Žalovaný opět zdůrazňuje, že nepovolení stavby s odůvodněním, že by byl žalobci dočasně omezen, nikoliv však znemožněn, přístup k rodinnému domu, nemůže obstát vůči ochraně veřejného zájmu. Veřejným zájmem v této věci je odvádění předčištěných odpadních vod, resp. ochrana jakosti povrchových i podzemních vod.

IV.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
15. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

V.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.
17. Žalobce tvrdí, že v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je nezbytné se zabývat rovněž zákonností rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 16. 12. 2008, č. j. OZP-

BAR/31148/2008, jímž bylo vydáno kolaudační rozhodnutí stávající ČOV. Žalobce vnímá kolaudační rozhodnutí jako závazný podklad napadeného rozhodnutí, který podmiňuje jeho vydání.

18. Úvodem považuje Krajský soud v Plzni za vhodné předeslat, že v situacích, v nichž na sebe obsahově navazují správní akty, nutné např. k realizaci určitého záměru a správní orgány posuzují otázku přípustnosti povolované činnosti v postupech či řízeních, která po sobě časově a logicky následují, z různých hledisek, rozlišuje judikatura i doktrína dva základní druhy vazeb takto souvisejících správních aktů: řetězení a subsumpci.
19. Při řetězení jsou jednotlivé správní akty vydávány samostatně a postupně a adresátovi (adresátům) jsou samostatně oznamovány.
20. Naproti tomu při subsumpci je navenek vydáván jediný finální správní akt, jenž subsumuje podmiňující správní akt nebo správní akty (např. závazná stanoviska), které samy o sobě nesměřují vůči adresátovi finálního správního aktu, nýbrž zavazují primárně pouze správní orgán příslušný k vydání finálního aktu (srov. např. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. vydání, Praha, C. H. Beck, 2012, str. 230-231). Je-li navazujícím (finálním) správním aktem rozhodnutí správního orgánu, lze v řízení o žalobě proti tomuto finálnímu rozhodnutí přezkoumat i zákonnost subsumovaných aktů podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113).
21. Naopak při řetězení nelze v řízení o žalobě proti navazujícímu rozhodnutí přezkoumávat předcházející akt správního orgánu, lze-li jej napadnout samostatnou žalobou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81).
22. V nyní projednávané věci má soud, na rozdíl od žalobce, za to, že kolaudační rozhodnutí a nyní napadené rozhodnutí nejsou ve vztahu subsumpce, ale řetězení – jedná se o dvě samostatná rozhodnutí, která byla (měla být) účastníkům řízení na sobě nezávisle oznámena a právní řád upravuje samostatnou možnost procesní obrany vůči nim (odvolání, správní žaloba). V tomto soudním řízení proto není možné se zabývat tím, zda kolaudační rozhodnutí bylo stiženo žalobcem uvedenými vadami (rozpor skutečného provedení stavby s projektovou dokumentací a neúčast právního předchůdce žalobce v kolaudačním řízení). Pouze v obecné rovině lze uvést, že účelem kolaudačního řízení je právě ověření toho, zda provedená stavba je v souladu s projektem. Podle § 78 odst. 1 písm. d) zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, platilo, že účastníkem kolaudačního řízení je mj. i „*vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna*“. Zároveň správní soudy dovodily, že je v tomto řízení možné vznášet námitky proti provedeným odchylkám schváleného projektu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 1931 sp. zn. 13875/31). Vlastník pozemku č. X (právní předchůdce žalobce) proto mohl proti umístění části dešťového svodu DN 3 na svém pozemku brojít. Právní řád rovněž upravuje prostředky obrany tzv. opomenutého účastníka, v případě že by právní předchůdce žalobce nebyl v rozporu se stavebním zákonem z roku 1976 zahrnut mezi adresáty kolaudačního rozhodnutí. Pokud tyto prostředky nebyly využity a rozhodnutí nabylo právní moci, je třeba na stavbu ČOV nahlížet jako na řádně zkolaudovanou.
23. Nad rámec právě uvedeného je nezbytné zdůraznit, že předmětem správního řízení v nyní projednávané věci je „*umístění a výstavba nového odpadního potrubí ze stávajícího ČOV Řeznictví Macáš*“. Při pohledu do projektové dokumentace je jednoznačně patrné, že podstata stavebního záměru spočívá ve vybudování nové betonové šachty na pozemku p.

č. X a na ní navazujícího potrubí vedoucího pod pozemky p. č. X, X, X. Všechny tyto plánované stavby se nacházejí mimo pozemek ve vlastnictví žalobce č. X, stavební práce se nijak přímo nedotýkají stávajícího dešťového svodu DN3, který je částečně umístěn na pozemku žalobce, neboť napojení stávajícího systému ČOV na novou stavbu proběhne na pozemku č.X, tj. na pozemku, který sousedí s nemovitostí žalobce. Správní orgány proto postupovaly správně, když účastenství žalobce v tomto řízení opřely o přímé dotčení jeho vlastnického práva k sousední stavbě ve smyslu § 94k písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, podle něhož platí, že „*účastníkem společného územního a stavebního řízení je osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.*“

24. Žalobce dále namítl, že žalovaný překročil svou pravomoc, když se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.
25. Podle § 96b odst. 1 stavebního zákona platí, že „*jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.*“ Toho ustanovení dále obsahuje výčet případů, v nichž se závazné stanovisko nevydává (typicky jde o jednoduché stavební záměry, které nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby/ územní souhlas, resp. stavební povolení /ohlášení). Vymezení pojmu „*změna v území*“ je obsaženo v § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, podle něhož „*změnou v území se rozumí změna jeho využití nebo prostorového uspořádání, včetně umísťování staveb a jejich změn.*“
26. Orgán územního plánování v rámci koordinovaného stanoviska ze dne 14. 12. 2018, č. j. OŽP-PRO/34243/2018 uvedl, že „*Městský úřad Nýřany, pracoviště Plzeň, odbor územního plánování, jako příslušný orgán územního plánování sděluje, že k výše uvedené akci nemá námitky. Předložená projektová dokumentace řeší výstavbu nového odpadního potrubí. V předloženém záměru se nejedná o změnu v území, proto se závazné stanovisko nevydává.*“ Soud má za to, že tento závěr orgánu územního plánování je nesprávný, stanovisko vydáno být mělo. Je třeba si uvědomit, že stavební záměr žalobce představuje změnu v území, neboť žalobce žádá o umístění a výstavbu odpadního potrubí, tj. dochází k naplnění shora citovaného § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Zároveň stavební záměr žalobce nenaplní ani jednu z výjimek z nezbytnosti vydání stanoviska obsažených v § 96b odst. 1 písm. a) až h) stavebního zákona. Soud se tedy ztotožňuje s žalobcem v tom směru, že chybné stanovisko orgánu územního plánování představuje vadu řízení, zároveň je však soud toho názoru, že dané pochybení nemá v konkrétním případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V posuzovaném případě nepředstavuje neposouzení souladu stavebního záměru s územním plánem natolik odbornou otázku, aby jí nemohl vypořádat žalovaný, neboť spočívá v prostém ověření, zda stavební záměr má být umístěn na pozemcích, které v územním plánu takovou stavbu nevylučují. Odborná způsobilost stavebního úřadu, resp. žalovaného jako odvolacího orgánu vyjádřit se k této otázce ostatně vyplývá i z § 90 stavebního zákona, podle něhož se stavební úřad posuzuje tuto problematiku u těch záměrů, u nichž není nezbytné vydání závazného stanoviska podle § 96b stavebního zákona. Lze proto shrnout, že v nyní projednávané věci s ohledem na charakter umísťovaného záměru není posouzení jeho souladu s územně plánovací dokumentací natolik odbornou otázkou, kterou by musel zodpovědět dotčený orgán, a jejíž nezodpovězení by již nešlo nijak následně zhojit. Jelikož se žalovaný souladem

stavebního záměru žalobce s územně plánovací dokumentací zevrubně vypořádal na straně 4 a 5 svého rozhodnutí, má soud za to, že pochybení dotčeného orgánu nevede v nyní projednávané věci k nutnosti kasace napadeného rozhodnutí.

27. Soud neshledal důvodnou ani druhou námitku procesního charakteru opírající se o tvrzení, že prvoinstanční orgán v podkladech pro rozhodnutí neuvedl stanovisko orgánu územního plánování. V prvé řadě je nezbytné uvést, že prvoinstanční orgán řadí mezi listiny, z nichž při vydání rozhodnutí vycházel, i výše uvedené koordinované stanovisko MěÚ v Nýřanech, z něhož je patrné, že orgán územního plánování projevil vůli dané stanovisko nevydávat (viz shora). Zároveň ve vyjádření orgánu územního plánování je obsažen i popis ploch, do nichž má být stavební záměr umístěn, když se v něm konkrétně uvádí, že „*obec X má vydaný územní plán. Pozemky p. č. X a X v k. ú. X se nacházejí v zastavěné části obce v ploše určené územním plánem jako plochy smíšené obytné – venkovské. Pozemek p. č. X v k. ú. X se v dotčeném místě nachází v zastavěné části obce v ploše určené územním plánem jako plochy dopravní infrastruktury.*“ Jak již soud uvedl shora, žalovaný v napadeném rozhodnutí zhojil pochybení dotčeného orgánu, a provedl posouzení souladu s územně plánovací dokumentací. Takový postup žalovaného byl zcela v souladu se zásadou procesní ekonomie, když doplnil toliko dílčí rozhodovací důvod a hodnotil popis územně plánovací dokumentace obsažený ve spisu, která je navíc i veřejně přístupná. Nemohlo tak dojít v důsledku takového postupu k vydání pro žalobce překvapivého rozhodnutí (tuto skutečnost ostatně žalobce v žalobě ani nenamítá).
28. Jestliže žalobce namítá, že prvoinstanční orgán pochybil, když do výroku svého rozhodnutí neuvedl podmínku zaslepení původního potrubí, pak se mýlí. Výrok prvoinstančního rozhodnutí jako první podmínku stanoví provedení stavby podle projektové dokumentace. Z projektové dokumentace přitom jasně vyplývá, že ke zrušení původního potrubí dojde. Tato podmínka je pro stavitele závazná, přičemž k ověření jejího naplnění slouží i navazující kolaudační řízení (viz § 122 odst. 3 stavebního zákona).
29. S poslední žalobní námitkou týkající se zajištění přístupu k nemovitostem žalobce v průběhu výstavby stavebního záměru se přesvědčivě vypořádal žalovaný na straně na straně 7 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že „*jedná se o podzemní stavbu, tj. na budoucí příchod a příjezd ke stavbě nebude mít stavba žádný negativní vliv. Po do dobu výstavby bude odvolatel v přístupu ke své stavbě krátkodobě omezen, nicméně stavba je malého rozsahu, takže i tak bude mít ke své nemovitosti přístup, byť zhoršený (v případě položení dřevěného můstku přes výkop) nebo prodloužený (v případě nutnosti stavbu obcházet). Příjezd až těsně k nemovitosti pravděpodobně nebude krátkodobě možný, nicméně odvolatel i tak bude moci po dobu výstavby stále dojet na místo vzdálené pouze 20 m od jeho nemovitosti. Krajský úřad je názoru, že toto krátkodobé omezení v přístupu a v příjezdu odvolatele ke své nemovitosti nemůže být důvodem nepovolení stavby, protože následky nepovolení stavby by byly pro žadatele mnohem horší (nemožnost řešení čištění odpadních vod a jejich vypouštění) než krátkodobé omezení žadatele (správně odvolatele pozn. soudu), které navíc po dokončení stavby pomine.*“ Soud na právě citované odůvodnění v plném rozsahu odkazuje.
30. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

31. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec

běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 26. 3. 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu